

Verslag getuigenis Lena Kwaspen.

Ik ben Lena Kwaspen, ik ben 16 jaar oud.

Ik ben gevraagd om te komen getuigen over mijn geloof, want geloof geeft diepte en zin aan mijn leven. Ik merk soms aan mensen dat ze iets van diepte missen in hun leven en vele weten niet hoe aan het geloof te beginnen of er voor uit te komen. Sommigen hebben er ook schrik voor. Ze zijn bang om zich zelf tegen te komen.

Vele vooroordelen worden ook aan gepraat en dat is natuurlijk erg jammer.

Op een bepaald moment in je leven krijg je de kans om te zeggen: ja, ik ga voor mijn geloof of nee, ik doe er niets mee.

Ik heb dat moment al jong gehad en toen heb ik gezegd: ja, ik ga voor het Christen zijn.

Wat ik merk bij de jongeren van op school en van kampen voor gelovige jongeren bv. van ijd. waarmee ik ben meegegaan is, dat de jongeren van de kampen veel opener, vriendelijker, echter, en barmhartiger zijn.

Ze laten je voelen dat je onmisbaar bent en dat je er al bij hoort voordat je ze hebt ontmoet. Dat je iemand bent. Dat je één grote familie bent, allemaal verwant aan elkaar.

Maar op school is het niet altijd gemakkelijk om ervoor uit te komen. Als jonge christen, vooral voor pubers die christen zijn, heb je vaak te kampen met stereotype stellingen zoals: ik mag niet vloeken, niet boos worden, ik moet kansen geven, niet uitsluiten, altijd delen, vriendelijk zijn, altijd en alles vergeven. Gelovige jongvolwassenen worden daarop gepakt omdat het zagezegd "moet" van het Christendom, toch zijn dit voor iedereen eigenlijk gewoon standaard beleefdheidsnormen.

Vele jongeren weten het van mij en mijn geloof en aanvaarden me en laten het erbij, maar anderen juist weer niet. Zij doen er vaak sceptisch over.

Vele vinden dat, als er het op aan komt, bijvoorbeeld met een ongeluk, dat God hen direct moet helpen, zonder dat ze er iets voor moeten doen of dat ze er iets ooit voor hebben gedaan. Zij denken dat God zomaar moet helpen om hen uit de nood te halen en voor de max.3 seconden zijn ze gelovig en daarna niet meer. Maar zo werkt God niet, je moet

eerst geloven en dan pas zien. Sommige mensen durven ook niet meer te geloven in iets.

Als men eenmaal van mij weet dat ik christen ben dan denken ze dat ik anders ga doen of er alleen maar er over praten.

Als je op school uitkomt dat je Moslim of Jood bent, dan is dat zelfs cool. Vele vragen er ook iets over en is dat nieuw en dapper dat je er vooruit komt.

Er wordt zelfs gevraagd of er niet zo'n "Moslim feest" aan komt en zo ja, wat dat feest inhoud en betekent. Al weten de moslims het zelf nog niet eens. Er wordt zelfs uitbundig om uitleg gevraagd. Ze willen zelfs meevieren om de extra dag vakantie, maar soms alleen daarom.

Maar ben je Christen dan is dat alsof ze u iets wijs gemaakt hebben. Dat je naïef bent. De meeste leerlingen vinden, omdat zij "niet gelovig" zijn, en dat ze van de gelovigen respect moeten krijgen omdat ze "anders" in geloof zijn.

De Christenen krijgen van de meesten geen respect terug en zo werkt het niet. Er word veel gedacht dat, als je gelovig bent, dat je komt preken en verkondigen over het Christen zijn. Dat als je bijvoorbeeld mij op straat tegen komt dat ik op een steen sta te roepen van: "pas op en bekeer u, want God komt ons halen". Dat is niet waar in tegendeel zelfs. Je moet er voor leven, God uitstralen, de blijde boodschap verkondigen, het goede doen. Dat klinkt zwaar, maar al je barmhartig bent en vergeving schenkt aan hen die spijt hebben en als je vrolijk bent, ben je al heel goed bezig.

Ook word dat onderwerp, geloof, vaak gemeden en er wordt snel omheen gepraat, ze zeggen dan: ik ben niet gelovig en het onderwerp is dan afgehandeld en meestal krijg ik niets te zeggen of ze betrekken mij niet in het gesprek. Soms proberen ze het snel aan te snijden als ze met meerdere zijn.

Mijn richting op school is een wetenschappelijke richting en wat zo opmerkelijk is, dat heeft mij dichterbij God gebracht. Vaak denk ik, wow, wat heeft God de wereld, het heelal toch zo mooi geschapen, alles klopt. Ik leer om alles in het zo kleinen te verklaren en toch, het heeft mijn geloof niet af genomen maar juist versterkt.

Het klopt allemaal, al die krachten, formules en wetten. Toch zo opmerkelijk.

Dit stukje tekst vond ik hier wel bij passen: Als je Jezus wil volgen, dan kies je niet voor de gemakkelijkste weg in deze tijd, zegt God. Je keuze zal je soms confronteren met onbegrip en eenzaamheid. Soms bots je op keiharde weerstand en onterechte kritiek.

Als wij samen getuigen van Jezus zijn boodschap dan brengt dat vreugde en vrede.

De vreugde van het evangelie en het gelovig zijn geeft mij de kracht om door te gaan. Hiermee wil ik mijn weg delen in het Christen zijn. Met ons allemaal, want wij zijn niet alleen.